

jeg henlede Opmærksomheden paa, om det ikke er en altsfor udsørlig Protocollation, der der foreskrives Skibsførerne med Hensyn til de Straffe, de dictere paa Søen. Jeg er bange for, at der vil være mange isvrigt dygtige og agtværdige Skibscapitainer, der ville være i Forlegenhed ved at skulle optage en saa fuldstændig Protocol, som her er foreskrevet, for at de ikke senere skulle kræves til Ansvar. Denne Protocol skal nemlig indeholde fuldstændig Beretning om den begaaede Forseelse og Maaden, hvorpaa den er kommen til Skiperens Kundskab, om den Straf, Vedkommende derfor bør lide, samt om han har erkjendt sig skyldig, og, hvis han har anført Noget til sit Forsvar, hvori dette da har bestaaet. Den Maade, hvorpaa Vedkommende fører sit Forsvar, vil i mange Tilfælde være af en saadan Art, at det kan være vanskeligt at optage en Protocol derover. Jeg troer derfor, at der er Grund til at overveie, hvorvidt de Former, her ere foreskrevne, kunde indskrænkes til de allerfimpleste. — Ved § 23 vil jeg gjøre en Bemærkning, der gaaer i modsat Retning af, hvad der blev bemærket af den ærede Landsthingsmand for 4de Kreds (Sonne). Jeg troer nemlig, at det er saa langt fra, at denne § er for gunstig imod Mandskabet, at jeg endog vilde sige, at man kunde have Anledning til at gaae videre til Gunst for det. Det omhandlede Spørgsmaal er ikke, saaledes som det forekommer mig — maaskee tager jeg feil —, at den ærede Landsthingsmand for Kjøbenhavn her foran mig (Wessely) bænede det, et Penge-spørgsmaal, men det er ligesom et Spørgsmaal om den personlige Frihed. Den personlige Frihed kan paa et Skib nødvendigviis ikke stilles ganske under de samme Vilkaar og sikres aldeles som paa Land, men her er et særegent Forhold; der er Spørgsmaal om Udstrækningen af den Tid, i hvilken man ifølge indgaaet Contract ikke kan disponere over sin Person. Spørgsmaalet er ikke om det Tilfælde, hvor en Mand har indgaaet Contract om at fare saa og saa lang Tid, men her er Tale om det Tilfælde, at Skibsfolkene ere forhyrede for en bestemt Rejse, og at de saa skulle følge Skibet, naagtet Rejsen bliver forandret og forlænget. Det er et ganske eiendommeligt Tilfælde, og

naar der ikke var Forhold i Skibsfarten, der gjorde det nødvendigt at optage en saadan Bestemmelse, vilde man jo finde det naturligt, at, naar Rejsen forandredes, opløstes Contracten. Men jeg erkjender, at dette ikke gaaer an. Spørgsmaalet bliver da, hvor langt man bør udstrække Forpligtelsen til at tjene paa Skibet paa en Rejse, der nu har faaet en anden Retning og Udstrækning, end man fra først af havde ventet. Her har to Aar forekommet mig at være for længe. Man maa huske paa, at Sørejser i vore Dage i Almindelighed ere langt kortere end i forbums Dage. Den Sørejse, der forbum medtog 16 til 18 Maanedere, tilendbringes nu sædvanlig i Halvbelen eller Treiebelen af denne Tid, og efter de saaledes indtraadte Forhold maa denne Bestemmelse lempes. Naar en Mand forpligter sig til at fare med et Skib f. Ex. til Brasilien og directe tilbage, har han under almindelige Forhold bundet sig for nogle Maanedere, men ikke for et Aar. Han kan have indgaaet denne Contract under Hensyn til sine Forhold i Hjemmet, der gjorde det ønskeligt for ham at komme hjem igjen om nogle Maanedere; det kan være, at han er en gift Mand, der ikke vil være Aar og Dag borte fra sin Familie, og det kan være, at han gjør denne Rejse som Forsøg paa, om han er skikket til at være Sømand; eller han kan ønske at komme tilbage inden et Aar, for at tage fat paa Styrmandsexamen, og mange andre Forhold kunne være tilfælde. Nu tages en anden Bestemmelse med Skibet, f. Ex. at det skal fortsætte Rejsen til Australien og saa gaae i chinesisht Fart. I saa Fald forekommer det mig ubilligt, at Mandskabet skal være forpligtet til at blive ved Skibet hele Rejsen indtil 2 Aar. Naar man, hvad der er ganske i sin Orden, tilføier Bestemmelser, der gjøre, at Mandskabet ikke kan forlade Skibet i et for dette særlig ugunstigt Tilfælde, saasom naar der bestemmes, at Mandskabet kun kan forlade Skibet i en Havn eller paa en sikker Rhed, hvor Skibet losser, og Mandskabets Ret altsaa er indskrænket i saa Henseende, saa forekommer det mig, at Retten til Befrielsen fra det Vaand, der er paalagt Mandskabet ved en forandret Bestemmelse, som det ikke kjendte, da det lod sig forhyre, i Almindelighed maatte